

Hồi Thứ Ba Mười

DÂN ĐÃ VÀNG SAU HAI MƯƠI NĂM RỬA
SẠCH OAN KHIÊN

Quan Hạo vừa nghe đã phần nộ, Trường Long kiếm đã tuốt cầm trong tay, sắc mặt xanh giờ trắng bệch, đôi mắt hí càng mở không lên, cục yết hầu kêu cách cách như găng đèn nén lửa giận, trầm giọng nói:

– Tiểu tử mi không cần khoa trương, cũng bất tất đắc ý sỉ nhục ta, họ Kim, hôm nay vừa khai chiến mi sẽ phơi thây trên đất, mi cho rằng trong tay có Diêm Vương Thoa có thể qua mặt được Quan nhị gia sao, đừng mong.

Dứt lời, trường kiếm trong tay giơ cao hét to:

– Bày trận!

Tức khắc, mười hai tráng hán, mỗi tên tháo một bao trên vai xuống, nhất loạt mở ra, đồng thời rút ra mười hai mảnh lưới to, lưới đó xem ra không dài chỉ khoảng hai thước nhưng đều có dính theo dây thừng dài, đoạn vắt trên tay phải, mỗi người đứng riêng phương vị, các phương vị chiếm giữ những vị trí thích ứng, thoái có thể bảo hộ lẫn nhau, công có thể tiếp viện nhau.

Quan Hạo đắc ý cười khanh khách hỏi:

– Từ sau ngày gian nan rời khỏi Mặc Vân Cốc, Quan nhị thái gia ngày đêm nghĩ cách phá Diêm Vương Thoa của mi, vì bất kỳ một vật trong thiên hạ đều có một nhược điểm nhất định. Diêm Vương Thoa dù có ác độc cũng không ngoại lệ, hiện giờ thời điểm tận số của mi đã đến. Quan nhị gia cho tiểu tử mi ném mùi chim ưng mắc lưới có cánh khó bay, xem mi giờ nanh múa vuốt thế nào, ha...

Kim Tiểu Sơn vừa nghe, đứng trên bậc than đá chàng nhón chân nhìn kỹ mười hai mảnh lưới tơ bạc, bất giác cười nói:

– Họ Quan, mi thật là người có lòng, nhưng có việc đại khái có lẽ mi còn không rõ đó là lưới tơ cũng dùng thoa để đan, mi cho rằng mười hai tấm tơ này có thể thu thập được Kim Tiểu Sơn này sao, đừng hòng.

Lang Lão Đại đứng bên cạnh Kim Tiểu Sơn thấp giọng nói:

– Kim thiếu gia, những lời của hãn không thể không tin, hãy bảo trọng.

Kim Tiểu Sơn cười lạnh thấp giọng nói:

– Mười hai tấm lưới đó không đáng lo, trái lại trong đám người đối phương có lão già mắt chim ưng, các người phải chú ý.

Lang Lão Đại đưa mắt nhìn hỏi:

– Có phải lão già cao ốm đen, tay phải quấn băng không?

Kim Tiểu Sơn gật đầu. Lang Lão Đại cười lạnh:

– Mẹ nó, chờ xông trận, lão tử chém lão một búa trước.

Lúc này, Biển Hòa theo Thủy Hành Vân chậm rãi bước từ trong Bát Giác Đình ra, Kim Tiểu Sơn vội nói:

– Đại thúc nên về Mặc Vân Cốc trước, nơi đây giao cho Tiểu Sơn.

Thủy Hành Vân nhìn Quan Hạo đứng ngoài mấy trượng, trầm giọng nói:

– Nhân Diện Lang, mi trộm mang đi không ít bảo vật trong Mặc Vân Cốc, nhất là con Thủy Đắm Mã não Xích Long. Lúc này là lúc vật hoàn cố chủ rồi.

Nhân Diện Lang Quan Hạo nổi giận bưng bưng đáp:

– Thủy Hành Vân, họ Quan hôm nay tìm lên Mặc Vân Cốc, mục đích chỉ có hai, một là báo thù cho con, hai là lấy mạng chó của lão, có bản lãnh hãy đấu với nhị gia một trận.

Thủy Hành Vân hừ lạnh nói:

– Nếu chỉ dựa vào bản lãnh, họ Quan mi không bỏ lên được địa vị hôm nay, theo ta biết, mi cũng chỉ có khả năng đồng mưu tính kế với Thiết Toàn Bàn hại người thôi.

Chợt nghe Hà Hoa nương tử Bạch Mi Mi mắng lớn:

– Tiểu tử thói họ Vân, trả mạng cho con ta đây!

Không ngờ Tần Ngọc Nhân đã sớm vung cương đao trong tay bước lên kêu lớn:

– Thủy Hành Vân, tạo hóa trêu ngươi, bức đến sư huynh muội trở mặt thù địch, tất cả thù hận đều do hai người bọn ta gây ra, đến đây, đến đây, người ta thuận theo lòng trời mà phân sống chết.

Thủy Hành Vân không đếm xỉa tới nói:

– Người là người, nhưng là người tàn độc, là nữ nhân cũng là nữ nhân vô sỉ, âm mưu bọn mi đã bị vạch trần, đúng sai đã rõ, Hành Vân ta không nhả vật ra tay, đương nhiên tự có người thu thập, người gấp làm gì.

Tần Ngọc Nhân chỉ đầu gối mình nói:

– Thủy Hành Vân, lẽ nào lão nhìn thấy đầu gối ta đã bị thương, theo đó mà nói, đây là cơ hội tốt trời cho, nếu lão là con rùa đen rút đầu bỏ đi, Thủy Hành Vân, ta chửi lão đến khó thấy mặt người.

Thì ra Tần Ngọc Nhân mãi không gặp được Thủy Hành Vân, giờ gặp được lão trong Bát Giác Đình trong lòng mừng thầm, cho rằng Thủy Hành Vân chỉ còn chút hơi tàn, mình chỉ cần một trận châm chích tất khiến lão lửa trong gan bốc lên, huyết khí đảo lộn, không chừng giận đến thổ huyết tất thử. Lại thấy bộ dạng của Thủy Hành Vân, trong quá khứ thì tinh thần sung mãn, thần thái cao ngạo, sắc mặt hồng hào, còn bây giờ chỉ e võ công của lão đã mất hết phân nửa rồi, nay trước

mặt đông người đôi bên, đúng là cơ hội tuyệt vời lấy mạng lão.

Biển Hòa đứng bên cạnh Thủy Hành Vân đã sớm nhìn ra Hành Vân đang nổi nóng, lão mỉm cười thấp giọng nói:

– Có nhớ hôm trước lão đã kể câu chuyện Tiểu Sơn cao giọng hát ở Tây Phụng Cốc chưa?

Thủy Hành Vân nhún vai hỏi lại:

– Biển huynh cũng muốn ta coi lời mắng của tặc nhân đó là bài cao sao?

Biển Hòa cười:

– Có gì không được?

Thủy Hành Vân vuốt râu nói:

– Được, chúng ta về Mặc Vân Cốc.

Kim Tiểu Sơn thấp giọng nói với Biển Hòa:

– Biển thúc, trong đám người đối diện có lão Bạch Độc cốc chủ Thạch Bát.

Biển Hòa vừa nghe, ngậm lấy ra thuốc giải độc đưa cho Kim Tiểu Sơn. Chàng nhận lấy nhét vào mũi, còn lại đưa cho Lang Lão Đại cho mười người bọn lão nhét vào mũi.

Thủy Hành Vân đang muốn cùng Biển Hòa bước đi, không ngờ Tần Ngọc Nhân bay người lên chặn đường đi của Thủy Hành Vân, cương đao chỉ ra rít giọng nói:

– Họ Thủy kia, không phải phụ phụ tất là thù nhân, lão và ta ở trước Bát Giác Đình kết liễu món nợ oan nghiệt kiếp trước.

Y thị không chờ Thủy Hành Vân mở miệng vung đao chém ngay, ánh sáng lạnh nhắm ngay vào Thủy Hành Vân nhưng giữa đường đao lệch sang bên đâm vào Biển Hòa đứng bên cạnh Thủy Hành Vân.

Thủy Hành Vân tuy thân mang bệnh nặng nhưng võ công chưa mất hết, thấy đường đao giữa chừng đổi hướng, lão hét to một tiếng, tay trái đẩy Biển Hòa, nghiêng người đẩy ra một chưởng đánh tạt cương đao trong tay Tần Ngọc Nhân.

Biển Hòa biết Tần Ngọc Nhân hận mình vừa rồi ra mặt vạch trần âm mưu của họ, cho nên họ mới ra tay hạ thủ mình.

Dưới cái đẩy của Thủy Hành Vân, Biển Hòa loạng choạng ngã ra sau, Kim Tiểu Sơn đứng phía sau đỡ lại nên không ngã xuống đất.

Biển Hòa gượng dậy nói:

– Nữ nhân này ác độc thật!

Tần Ngọc Nhân chưa giết được Biển Hòa, bất giác càng tức giận hơn, cương đao thúc ngược cùng thân người bay lên, bộ dạng hung hãn như họ điên, thật muốn cùng chết với Thủy Hành Vân.

Thủy Hành Vân bị đánh dồn dập đến hết cách thoát thân, sau khi lão liên tiếp đẩy ra tám chưởng, đột nhiên xoay người lẩn vào trong bóng đao sáng chói mắt, dựa vào thủ pháp nhanh không thể tả, một chỉ điểm ra, trầm giọng nói:

– Thì ra trước khi người chết người đó phát điên.

Trong thanh âm của lão, Tần Ngọc Nhân “Á” một tiếng ném đao xuống đất, yết hầu mụ ta thấy một lỗ máu, nhưng mụ vẫn cười thảm lấp bắp:

– Trời... trời... không chịu... lòng người, ta...

Thủy Hành Vân không màng đến, cùng Biển Hòa đi thẳng vào trong Mặc Vân Cốc, ngay cả bọn Quan Hạo đứng đó lão cũng không liếc mắt đến.

Diêm Vương Thoa lúc này thần tốc xoay vun vút trong tay phải Kim Tiểu Sơn. Kim Tiểu Sơn cao giọng nói:

– Họ Quan, nếu mi còn hứng thú thì qua đây đấu với Kim mỗ, hà tất gì vào ngày ba mươi tết gây chết chóc cho nhiều người không liên quan.

Không ngờ Hà Hoa nương tử Bạch Mi Mi tức giận muốn xông lên, lại bị Quan Hạo kéo lại nói:

– Lúc này ngàn lần không được xung động, lui xuống.

Đưa mắt nhìn Tần Ngọc Nhân chết nằm trên đất, Bạch Mi Mi lặng lẽ thoái lui đến bên cạnh Miêu Thanh Thanh.

Thủy Hành Vân đi ngoài năm trượng lạnh lùng hỏi Tiểu Sơn:

– Mấy mảnh lưới rách không dọa được mi chứ?

Kim Tiểu Sơn khảng khái cười đáp:

– Đại thúc cứ an tâm nhẹ bước cùng Biển thúc vui vẻ về Mặc Vân Cốc, việc ở đây do tiểu tử gánh vác, huống hồ tiểu tử thấy mười người của Lang huynh cũng là nghĩa sĩ trung can nghĩa dũng, không chừng đại thúc chưa vào đến đại đình Mặc Vân Cốc, tiểu tử đã dẫn thập đại võ sĩ giương cờ đắc thắng trở về báo tiếp với đại thúc.

Vuốt râu cười ha hả, Thủy Hành Vân nói với Biển Hòa:

– Không lâu trước đây ta còn nói hấn non nớt, bây giờ phải đổi lại nói hấn cứng cáp rồi. Ha ha ha...

Biển Hòa cũng nói:

– Hơn nữa cứng cáp đến vô cùng đáng yêu! Ha ha ha...

Chợt Thủy Hành Vân cao giọng nói với Quan Hạo đứng ngoài mấy trượng:

– Họ Quan, nếu mi muốn có được Mặc Vân Cốc, tất trước phải đánh ngã mười một người đứng trước mặt mi. Nói thêm một lời, nếu mi muốn vĩnh viễn bảo vệ được bảo vật của Mặc Vân Cốc mà mi đã trộm về Ngũ Nguyệt Hoa trang, bao gồm cả Thủy Đảm Mã não Xích Long trong đó, mi tất nhất vừa ra sức đã diệt ngay

Mặc Vân Cốc, vì Mặc Vân Cốc sẽ không tìm ra một nữ nhân ngu ngốc giống Ngọc Nhân để mi mê hoặc lợi dụng.

Cuối cùng, đám Quan Hạo đưa mắt nhìn Thủy Hành Vân và Biển Hòa an nhàn như du sơn ngoạn thủy trở về Mặc Vân Cốc.

Lời của Thủy Hành Vân, Quan Hạo nghe rất rõ ràng. Hắn bắt đầu tỏ ra nghi ngờ với mười hai tấm lưới tơ của mình.

Đã sinh ra nghi ngờ, tốt nhất là khảo chứng một phen. Cũng có thể mười hai tấm lưới tơ tung ra sẽ giải quyết họ Kim như thế đánh giết thập đại võ sĩ dễ dàng hơn nhiều.

Thời cơ xông trận cần phải nắm chắc.

Mấu chốt thắng bại cũng phải nắm chắc.

Mười một người Kim Tiểu Sơn chậm rãi đi về phía Quan Hạo, chỉ nghe hắn hét to:

– Tiểu tử họ Kim, mi muốn xông vào lưới trận của Quan nhị gia?

Kim Tiểu Sơn toét miệng cười nói:

– Đang muốn lĩnh giáo.

Lang Lão Đại vội ngăn Kim Tiểu Sơn nói:

– Kim thiếu gia, mười hai tấm lưới của đối phương, bọn ta mười một người nhất tề xông lên, bảo đảm ra tay sẽ thành công, há tất gì phải nghe địch nhân sắp xếp.

Nhẹ lắc đầu, Kim Tiểu Sơn nói:

– Mười người Lang huynh chỉ lược trận cho ta được rồi, cảnh cáo lão Thạch Bát ra tay làm bậy.

Thạch Bắc Đẩu thấp giọng nói:

– Mọi người đều đã nhét thuốc giải độc vào trong mũi, còn sợ gì lão.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Họ Thạch còn một loại Triêm Phù hóa nồng độc, các vị tốt nhất phải cẩn thận hơn, nếu có động thủ không những phải chiếm thượng phong mà còn tránh chất phẩn độc từ tay trái lão đánh ra.

Lúc này mười hai tráng hán tay vắt mười hai tấm lưới tơ, bước về phía Kim Tiểu Sơn, phương vị không đổi, thế trận chuyển động.

Kim Tiểu Sơn khoát tay trái, mười người Lang Lão Đại lập tức thoái lui một trượng, mười món binh khí nắm chặt trong tay, chờ đợi xuất trận.

Lại thấy ánh sáng xoay chuyển trên tay phải của Kim Tiểu Sơn.

Trong tích tắc, Kim Tiểu Sơn vọt người xông vào lưới trận đã nghe bốn tráng hán gần chàng nhất hét lớn:

– Giết!

Thanh âm thoát ra một lượt, như họ đã rèn luyện thế trận rất thành thục chính tề.

Bốn phương hướng, bốn mảnh lưới, bốn tráng hán nghiêng người vươn tay đang muốn nhất tề tung lưới tơ chụp lên Kim Tiểu Sơn.

Kim Tiểu Sơn hét lên:

– Diêm Vương Thoa.

Tích tắc, ánh sáng bắn ra như ánh trăng bạc tuôn ra ngàn tia sáng, lại giống như ánh mặt trời khi vừa mọc ở phương Đông chiếu ánh nắng xuống mặt đất, không khe hở không khoảng trống, nhanh như thác đổ ụp xuống.

Lại nghe bốn tiếng bụp vang lên một tiếng, bốn tấm lưới còn chưa xuất thủ mà bốn tên giữ lưới mỗi tên trên mặt đều hiện một lỗ máu, ngay cả cơ hội rên lên cũng không có, ngã dài xuống đất.

Diêm Vương Thoa vừa trở vào tay, không ngờ bốn tấm lưới khác đã phủ chụp xuống đầu, Kim Tiểu Sơn trầm giọng hét:

– Thiên ngoại tinh!

Chàng đột ngột mọp người xuống, thân chàng cơ hồ nằm trên mặt đất, nhưng Diêm Vương Thoa tốc độ càng nhanh bắn mạnh ra.

Lại nghe bốn tiếng kêu thảm, bốn tấm lưới toàn bộ rơi trên người Kim Tiểu Sơn còn bốn tráng hán đã hai tay ôm bụng lão đảo té xuống đất.

Quan Hạo cho rằng Kim Tiểu Sơn đã bị lưới giữ chặt, vội lệnh cho bốn tấm lưới khác phủ trùm lên thêm.

Nhưng đúng lúc này, Kim Tiểu Sơn lật hai tay, người đứng bật dậy khiến Quan Hạo kinh ngạc. Hắn còn chưa kịp nghĩ nhiều, Diêm Vương Thoa trong tay Kim Tiểu Sơn lại lần nữa xuất thủ.

Bốn tên tráng hán còn lại vừa quăng lưới ra, thì mỗi tên đã thấy một điểm sáng trước mắt, thoa cắm xuyên trên mặt, ngã xuống đất.

Thì ra bốn tấm lưới phủ trên người Kim Tiểu Sơn, khi Diêm Vương Thoa trở về tay chàng, nó đã bất lực rơi trên thân chàng, cũng không quấn được chàng vào trong, chàng mới nhẹ nhàng đứng dậy.

Lúc này Quan Hạo nhìn thấy mười hai tấm lưới tơ mà mình khổ công cho thuộc hạ làm ra lại bị phá hư dễ dàng như vậy, hơn nữa mười hai người đều chết trong tay Kim Tiểu Sơn, vừa giận vừa sợ bộc lộ hẳn ra ngoài.

Đến lúc này, hắn chỉ còn cách dựa vào người đông để thủ thắng, hắn phát tay hét lớn:

– Các hảo hán Ngũ Nguyệt Hoa trang, giết!

Bọn Lang Lão Đại mười người toàn bộ không chờ Kim Tiểu Sơn lên tiếng, đã

cầm binh khí hết to:

– Giết!

Ngũ Nguyệt Hoa trang vốn có gần bảy mươi người, lúc này còn không đến sáu mươi, dưới sự đốc xuất của Quan Hạo, chúng ào ạt bao vây mười một người Kim Tiểu Sơn.

Bách Độc cốc chủ Thạch Bát vốn đang tiến sát bên sườn Kim Tiểu Sơn, không ngờ Lang Lão Đại nhìn thấy rõ, đôi búa vung lên chém xuống đầu lão.

Tay phải Thạch Bát đã gãy nát, bây giờ bằng tròn như một cái bánh bao, nhưng tay trái lão nắm một nắm cát độc, trong lòng thực không muốn ném cát độc vào người Lang Lão Đại, nhưng Lang Lão Đại quá hung hãn, cặp búa cứ múa vun vút phát ra tiếng gió vù vù.

Lưỡi búa bén ngọt đó lợi hại đến nỗi khiến Thạch Bát không kịp tránh né, bước đến lão nghiêng răng trầm giọng hét:

– Cầu tặc, mi đi tìm cái chết!

Chỉ thấy lão nhấc tay trái lên, một nắm cát độc ném vào người Lang Lão Đại.

Thạch Bát cho rằng nắm cát độc ra khỏi tay, Lang Lão Đại tất lạng người né tránh nhưng sự việc không phải như vậy.

Tay trái vung búa che mặt, Lang Lão Đại ngang nhiên xông thẳng đến, đồng thời với không ít cát độc dính vào mặt, lão trầm giọng hét:

– Chết đi!

Chỉ nghe “Bụp” một tiếng, Thạch Bát hét thảm, cánh tay đứt lìa mang theo máu tươi như suối rơi xuống đất. Thạch Bát vừa kêu thảm thiết vừa không phân biệt phương hướng điên cuồng bỏ chạy.

Cát độc trên mặt đang tê dại, Lang Lão Đại biết đã trúng Triêm Phù hóa nồng độc sa, nhưng lão không nghĩ ngợi nhiều, vung đôi búa liên tiếp xông trận.

Trận đấu vô cùng khốc liệt, sau khi Diêm Vương Thoa liên tiếp đánh ngã mười mấy người, thì Quan Hạo và Bạch Mi Mi đã xông lên, phu thê họ hận Kim Tiểu Sơn thấu gan. Bạch Mi Mi sử dụng loan đao, vung loang loáng liễu mạng xông lên. Quan Hạo một bên sử dụng Trường Long kiếm cuộn sát vào Kim Tiểu Sơn, phu thê cùng liên thủ, đương nhiên uy thế hơn hẳn bình thường.

Kim Tiểu Sơn thấy hai người bám chặt đánh giết, đành dùng Diêm Vương Thoa chống đỡ.

Bạch Mi Mi hét lên:

– Họ Kim, trả con cho ta.

Kim Tiểu Sơn vừa nhảy nhót trong bóng đao kiếm của hai người vừa chọc tức:

– Đừng vội, tên mất hí đó của nhị vị đang ở trước cửa âm ty chờ đợi đoàn tụ một nhà với hai vị.

Quan Hạo tức tối, Trường Long kiếm vun vút không ngừng, vừa chặt chẽ vừa lợi hại, hấn trầm giọng mắng:

– Nhị gia liều mạng với mi!

Hấn xoay người, đột ngột một kiếm quét ngang lưng Kim Tiểu Sơn, khi thân kiếm của hấn còn cách hông sau bên phải chàng không đến ba tấc, Kim Tiểu Sơn búng người vọt lên, Trường Long kiếm chém quét sát gót giày chàng.

Giữa không trung, Kim Tiểu Sơn phẫn nộ, người còn chưa chạm đất, miệng đã hét to:

– Thiên ngoại tinh!

“Bụp” một tiếng, Diêm Vương Thoa mang theo dòng máu tươi trở vào tay Kim Tiểu Sơn, đồng thời vang lên một tiếng “Rầm”.

Kim Tiểu Sơn đáp người xuống đất, người đứng ngoài hai trượng, chàng chậm chậm quay đầu lại xem, chỉ thấy Quan Hạo nằm sòng xoài trên thi thể Bạch Mi Mi, mặt mũi nát nhừ, đỏ trắng không phân biệt nổi một chất sền sệt chảy trên mái tóc của Bạch Mi Mi, phu thê hai người quả thật đi gặp Quan Phùng Sắc con của họ rồi.

Phía bên kia, Miêu Thanh Thanh bị Thạch Bắc Đẩu và Vương Tráng đang vây đánh Miêu ở góc đồi, đang giữa lúc lạnh lẽo mà mà mồ hôi đã tuôn đầm dề, lòng rúng sợ.

Kim Tiểu Sơn lại nhìn chung quanh, đều là bốn năm người vây đánh một người.

Lúc này, Lang Lão Đại đã đảo đông ngã tây khiến Kim Tiểu Sơn giật mình vội bước lên xem sao.

Có hai tên vây giết Lang Lão Đại, mắt thấy sắp đắc thủ thì thấy Kim Tiểu Sơn bước đến, tự biết không phải là đối thủ bèn quay đầu bỏ chạy.

Kim Tiểu Sơn cũng không đuổi theo, vội bước lên đỡ Lang Lão Đại hỏi:

– Sao rồi Lang huynh?

Lang Lão Đại nói:

– Ta trúng cát độc của lão độc vật, trên mặt tê chồn.

Kim Tiểu Sơn vừa thấy tức khắc chụm tay lên miệng huýt gió, gió đưa tiếng huýt sáo thẳng trong Mặc Trúc Lâm, thế là từ Mặc Trúc Lâm chạy ra hơn bốn mươi người, tay cầm binh khí giết tới.

Đám người từ Ngũ Nguyệt Hoa trang kéo tới lúc này đã chết hơn hai mươi người. Ngay cả phu thê Quan Hạo cũng chết ngay tại hiện trường, giờ họ lại thấy từ phía Mặc Trúc Lâm kéo ra đám quân trợ giúp nên ý chí chiến đấu của họ hoàn toàn tiêu tan, cũng không biết tên nào lên tiếng kêu:

– Chạy mau!

Thật nhanh, đám người Ngũ Nguyệt Hoa trang giống như bày dê bị sói đuổi, hốt hoảng chạy thẳng về phía tây.

Kim Tiểu Sơn vội gọi Lâm Đồng đang chạy tới:

– Mau cho người đỡ Lang Lão Đại vào trong cốc tìm Biển đại phu, Lang huynh trúng độc rồi.

Lâm Đồng giật mình, vội đích thân đỡ Lang Lão Đại về cốc.

Tiếp theo, Kim Tiểu Sơn cao giọng gọi mọi người dừng đuổi theo, ngoảnh đầu thấy Thạch Bắc Đẩu và Vương Tráng vẫn còn đang một đao một chĩa bao vây Miêu Thanh Thanh.

Cười ha hả, Kim Tiểu Sơn bước lên hỏi:

– Miêu cô nương, sao một mình cô nương không chạy? Có phải muốn theo Quan Hạo đi xuống âm tào địa phủ?

Miêu Thanh Thanh ném đao trong tay nói:

– Tên ngu nào muốn theo chúng xuống địa phủ chứ?

Kim Tiểu Sơn gật đầu cười nói:

– Đúng, đúng! Chết hay không sống bằng thừa.

Đột nhiên, chàng sầm mặt nói:

– Nhưng mi có thể khiến ta quên được tình cảnh mi mắng chửi ta ở Tây Phụng Cốc sao?

Miêu Thanh Thanh không kém gặng lại:

– Mi cũng đừng quên cái tội hôm đó đã rượt đuổi ta phải vượt suối lạnh để chạy.

Vương Tráng đứng bên cạnh tiếp lời:

– Tội này đáng trị!

Người đứng chung quanh đều bật cười ha hả.

Kim Tiểu Sơn mím môi suy nghĩ nói:

– Miêu cô nương, hiện giờ tại hạ cho cô nương một cách chọn cái chết. Một là đâm đầu vào vách núi, hai là nhắm mắt, tại hạ cho Vương Tráng tặng một đao, thế nào?

Miêu Thanh Thanh hét lớn:

– Không, cách nào ta cũng không nhận, vì ta có quyền được sống.

Bọn Kim Tiểu Sơn lại cười ha hả.

Miêu Thanh Thanh càng giận nói:

– Cười cái gì? Lẽ nào ta nói không đúng? Lẽ nào bọn mi là một đám súc sinh, nên biết Miêu Thanh Thanh làm khách ở Ngũ Nguyệt Hoa trang, đúng lúc gặp trang xảy ra chuyện. Bọn mi nghĩ xem, ta là khách mà phải tay bỏ đi thì còn kể gì

là bằng hữu, lại kể gì là khách nhân, việc tuốt đao tương trợ là lẽ đương nhiên. Chứ có thù hận gì với các vị, như vậy tại sao ta phải chết?

Kim Tiểu Sơn cười khổ nói:

– Tổ bà nó! Đen mà cô nương còn vẽ thành trắng, khiến cho ta cũng không phân biệt được rõ trắng đen.

Vương Tráng cười kha kha nói:

– Có lý, có lý! Nàng không đáng chết.

Kim Tiểu Sơn hỏi:

– Vương huynh thay nàng xin tội chẳng? Nên biết nàng ta cũng là một tay phóng túng không vừa.

Vương Tráng nói:

– Tha nàng ta đi, một thân một mình làm được quỷ quái gì?

Kim Tiểu Sơn thoáng nghĩ nói:

– Dứt khoát việc này giao cho huynh xử lý, nếu như huynh đem nàng ta làm thê tử của mình, thì ta không hỏi đến nữa.

Vương Tráng ở trong núi Đại Sơn, huynh đệ hai người nuôi dưỡng phụ mẫu già yếu, Vương Tráng đã hơn ba mươi tuổi, còn chưa lập gia thất. Bây giờ cho dù là một gái già thì hẳn cũng có thể không từ chối, huống hồ Miêu Thanh Thanh má hồng da trắng, sắc đẹp mê hồn như vậy.

Bây giờ nghe Kim Tiểu Sơn nói, bọn Kim Tiểu Sơn lại la hét ủng hộ, bất giác hấn đỏ cả mặt nói:

– Dung cho ta nghĩ lại.

Không ngờ Miêu Thanh Thanh đã sải bước đến ôm cánh tay của Vương Tráng nói:

– Cả đời này muội theo huynh.

Vương Tráng bối rối hỏi:

– Thật hả?

Miêu Thanh Thanh liếc mắt, nhỏ nhẹ nói:

– Đến khi làm lễ kết hôn thì huynh biết Miêu Thanh Thanh này nói thật hay không?

Đùng thấy Miêu Thanh Thanh là một nữ nhân đậm dáng, về sau ả đã thật gả cho Vương Tráng mà còn rất biết sanh con, bốn năm đã sanh cho Vương Tráng ba đứa con trai, đương nhiên đấy là việc về sau, ở đây không nhắc đến.

Trận này quả thật Ngũ Nguyệt Hoa trang thất bại thê thảm. Kim Tiểu Sơn dẫn đồng bọn vừa đến Mặc Trúc Lâm thì thấy Lâm Đồng, một ngựa từ Mặc Vân Cốc xông ra, theo sau lão là chín con ngựa chiến, ngay cả yên cương cũng đã

chuẩn bị sẵn sàng.

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên dừng chân, Lâm Đồng đã đến trước mặt nói:

– Kim tiểu gia, cốc chủ dặn dò lệnh cho tiểu gia chín người mai đi Ngũ Nguyệt Hoa trang đem những món bảo vật mà họ Quan trộm ở Mặc Vân Cốc đem trở về cốc.

Kim Tiểu Sơn vừa nghe, không hỏi nhiều đã khoát tay gọi Vương Tráng, Thạch Bắc Đầu... chín người lên ngựa. Không ngờ Miêu Thanh Thanh đưa tay ngăn cản nói:

– Ngũ Nguyệt Hoa trang ta thông thạo nhất, ta đưa các vị đi, thế nào?

Kim Tiểu Sơn cười nói:

– Nữ nhân ơi nữ nhân, phải nói cô nương thay đổi quá nhanh rồi.

Miêu Thanh Thanh đỏ mặt nói:

– Đây là ta giúp đỡ phụ quân ta.

Vương Tráng vừa nghe, ngượng ngùng nói:

– Tìm ngựa của nàng, ta lên đường.

Miêu Thanh Thanh mừng rỡ, lập tức cho cương đao của mình vào vỏ, đến gần đó tìm ngựa của mình rồi đuổi theo bọn Kim Tiểu Sơn.

o O o

Kim Tiểu Sơn từ Ngũ Nguyệt Hoa trang của ao Đào Hoa dẫn bọn chín người Thạch Bắc Đầu mang đầy đồ vật về Mặc Vân Cốc, hôm nay đã là buổi trưa ngày mừng ba năm mới.

Dương nhiên Miêu Thanh Thanh cũng phi ngựa theo sát Vương Tráng, trong ba ngày, Vương Tráng biến thành ngoan ngoãn như một con cừu non.

Kim Tiểu Sơn không chỉ một lần hỏi Miêu Thanh Thanh:

– Miêu cô nương không phải giả vờ tình ý chứ?

Miêu Thanh Thanh lại đùa cợt nói:

– Vương Tráng chính là người mà Miêu Thanh Thanh muốn tìm, các hạ lại muốn ta giả vờ tình ý với hắn sao?

Hiện giờ đoàn người Kim Tiểu Sơn trở về Mặc Vân Cốc, Thủy Hành Vân lại nhìn thấy những bảo vật đã mất đi thu hồi lại được, trong lòng thấy vui mừng, đặc biệt là khi lão đưa hai tay nâng lấy con Thủy Đắm Mã Nã Xích Long điêu khắc rất tinh xảo, lắc lư qua lại, trong bụng xích long vẫn còn phát ra tiếng kêu róc rách khiến mọi người không ngừng tán tụng.

Trong Mặc Vân Cốc năm nay ăn tết rất tưng bừng, chỉ có Vương Tráng qua

mừng năm thì dẫn Miêu Thanh Thanh về nhà mình. Lúc lên đường, Thủy Hành Vân tặng cho hắn một số vàng lớn đủ để cả nhà chi xài trong một thời gian dài.

Lang Lão Đại trúng phải cát độc của Thạch Bát, trên mặt bị lở mấy chỗ, nếu không nhờ Biển Hòa cứu trị hữu hiệu thì e rằng ngay cả răng cũng bị lộ ra.

Tiền Phụng rất nhớ phụ thân mình ở thôn Lão Kim Khoáng, giờ đây thôn Lão Kim Khoáng đã thái bình. Thủy Hành Vân quyết định qua ngày rằm cho Kim Tiểu Sơn đón Tiền chưởng quầy đến Mặc Vân Cốc mục đích đương nhiên là việc của Kim Tiểu Sơn và Tiền Phụng.

Không ngờ cách ngày rằm còn chưa đến hai hôm, Tiểu Ngũ Tử của tửu điểm Tiền gia hoang mang tìm đến Mặc Vân Cốc.

Tiểu Ngũ Tử được Lâm tổng quản mời vào trong cốc.

Kim Tiểu Sơn và Tiền Phụng thấy Tiểu Ngũ Tử tìm đến, vừa mừng vừa lo hỏi:

– Sao mi tìm đến đây?

Tiểu Ngũ Tử đáp:

– Thôn Lão Kim Khoáng từ sau khi Kim ca đi, họ Quan đến thông báo, chỉ chờ qua hết tết năm nay, toàn thôn đều phải dọn đi, đến lúc đó lão phái người đến đốt nhà.

Kim Tiểu Sơn vội hỏi:

– Tìm được bọn Đồng ngũ gia không?

Tiểu Ngũ Tử đáp:

– Tìm thì tìm được rồi nhưng không biết hiện giờ Đồng ngũ gia đã làm chưa?

Kim Tiểu Sơn giục:

– Đi, chúng ta tìm đại thúc.

Thủy Hành Vân thấy Tiểu Ngũ Tử cùng đến Mặc Vân Cốc liền lì xì cho hắn một phong bao lớn, khi lão nghe Tiểu Ngũ Tử thuật Quan Kim muốn đòi đất thôn Lão Kim Khoáng, lập tức nói với Kim Tiểu Sơn:

– Tiểu Sơn phải đi một chuyến nữa rồi.

Kim Tiểu Sơn cười nói:

– Họ Quan cho rằng tiểu tử đã chết trong động đó, một mai gặp được tiểu tử không biết lão sợ đến mức nào. Ha ha ha...

Kim Tiểu Sơn đơn thân độc mã về đến thôn Lão Kim Khoáng đúng lúc qua ngày mười sáu tháng giêng, trong vùng Đại Sơn ở phương bắc, thì rằm và ngày mười sáu là hai ngày náo nhiệt nhất, nhưng qua ngày mười sáu thì tết coi như đã hết rồi.

Xong một cái tết, mọi người lại bắt đầu cho một năm, đây đối với mọi người

nói chung cũng là bắt đầu hy vọng mới. Nhưng đối với thôn Lão Kim Khoáng gần Kim Sa Hà mà nói giống như đến ngày tận thế, họ Quan đã nói qua tết sẽ đốt thôn.

Khi Kim Tiểu Sơn cười ngựa đến thôn Lão Kim Khoáng lại thấy người trong thôn tụ tập ở tửu điểm Tiền gia, đa số đang thở vắn than dài không biết phải làm sao mới phải.

Sự xuất hiện đột ngột của Kim Tiểu Sơn khiến mọi người “Ồ” lên vui mừng. Tiền chưởng quầy xông lên hỏi:

– Tiền Phụng khỏe chứ?

Kim Tiểu Sơn cởi áo khoác, chậm rãi bước vào trong nhà cười đáp:

– A Phụng rất khỏe, nhưng rất nhớ thương lão nhân gia, bảo tiểu tử đến đây đưa lão nhân gia vào ở Mặc Vân Cốc.

– Tiểu Ngũ Tử tại sao không cùng về với huynh đệ?

– Hắn không về, hắn nói muốn ở lại hầu hạ Phụng cô nương.

Tiền chưởng quầy cười mắng:

– Thằng tiểu quỷ này!

Tiền chưởng quầy vội mời Kim Tiểu Sơn ngồi xuống, người trong thôn Lão Kim Khoáng bao vây chung quang chàng.

Kim Tiểu Sơn nhìn mọi người nói:

– Hôm nay là ngày mười sáu tháng giêng, ngày cuối cùng của lễ tết, tại sao không thấy bày trò vui cũng không thấy ai khua chiêng gióng trống.

Tiền chưởng quầy thở dài đáp:

– Họ Quan không chừng ngày mai đến đốt thôn làng, ai còn tâm tình mà vui năm mới chứ?

Kim Tiểu Sơn vừa nghe cười ha hả nói:

– Hôm nay mọi người cứ tận sức náo nhiệt, ngày mai có Kim Tiểu Sơn này thay các vị gánh vác mọi chuyện, họ Quan không đến thì thôi, nếu lão dám đến, các vị xem ta cho một ngọn đuốc đốt sạch tòa trang viện lộng lẫy đó của lão.

Chàng dừng lại một lát rồi tiếp:

– Các vị có biết họ Quan còn một người huynh đệ tên Quan Hạo không?

Tiền chưởng quầy đáp:

– Có nghe nói qua nhưng chưa gặp.

Kim Tiểu Sơn kể:

– Gia trong họ Quan là Ngũ Nguyệt Hoa trang nơi ao Đào Hoa dưới chân núi Bát Trảo, luận bản lĩnh hẳn hơn hẳn trưởng huynh hắn, nhưng còn bị ta giết chết. Hôm nay đến đây là muốn xem Đồng ngũ gia đã lo việc ra sao rồi? Nếu cần Kim Tiểu Sơn sẵn sàng vì đám dân dãi vàng bị hại đó mà đi đến nha môn hình bộ ở

kinh thành một chuyến.

Những lời chàng vừa nói ra, tất cả mọi người đều vui mừng.

Tiền chủởng quây vọi bảo nhà bếp hâm rượu, rồi cùng dân trong thôn đánh trống khua chiêng, tổ chức ăn uống vui ngày tết nguyên tiêu.

Cái tết này dân Lão Kim Khoáng cứ thấp thỏm không yên, nên nỗi buồn bức đê nén trong lòng, hôm nay toàn bộ tuôn ra hết, đội lân đội nhạc giương cờ đánh trống âm ỉ khiến Quan gia trong ở trong thung lũng cũng thấp thoáng nghe được.

Quan Kim từ sau khi trong hầm mở hoang chạy thoát trở về, trong lòng tức tối, oán hận trút hên lên đầu thôn Lão Kim Khoáng, vì nếu không có thôn này, thì đâu có giữa đường xuất hiện Kim Tiểu Sơn, đương nhiên cũng không có chuyện Kim Ký tiêu cực, cho nên lão quyết tâm mau chóng trừ bỏ thôn Lão Kim Khoáng.

Hiện giờ, tiếng trống nhạc từ thôn Lão Kim Khoáng vang đến giống như nhạc tiên trên trời giáng xuống, nhưng vào tai Quan Kim thì không khác gì nhạc tang khiến lão đứng ngồi không yên.

Quan Kim chấp tay sau lưng, đứng trên sơn đạo lưng chừng núi nhìn về phía thôn Lão Kim Khoáng, ẩn hiện thấy cờ xí rợp trời, không ít người đang chen chúc xem náo nhiệt, bất giác cười lạnh mãi.

Quan Phúc đứng bên cạnh nói:

– Lão gia, người thôn Lão Kim Khoáng biết ngày mai phải dọn đi nên hôm nay tụ tập lại cùng nhau vui một bữa để chia tay.

Quan Kim nghiêng răng nói:

– Trước kia chúng có tiểu tử họ Kim chống lưng, họ Kim ra tay ác lương địa độc, ta phải nhường hấn mấy phần, giờ họ không thấy họ Kim, đương nhiên phải ngoan ngoãn dọn đi.

o O o

Năm mới cuối cùng đã qua rồi, năm mới mang đi từng bưng phẩn chấn của đất trời, bao gồm cả nỗi hoan lạc của dân thôn Lão Kim Khoáng. Còn một giờ nữa thì đến giữa trưa, từ trong thung lũng phía bắc một đám người ngựa hùng hổ kéo ra, đếm sơ cũng khoảng trên bốn mươi người, đi đầu chính là Thiết Toán Bàn Quan Kim, đôi mắt giận dữ trên gương mặt đỏ của lão khiến người ta không dám nhìn thẳng. Sau lưng lão, tám tên tráng hán cười ngựa trong tay cầm binh khí khác nhau, phía sau ngựa là đám trai trẻ của Quan gia, trong tay cũng có đao búa, còn cầm theo những bó đuốc cháy rực đúng là muốn đốt thôn.

Đám người ngựa đến cách thôn Lão Kim Khoáng không đến nửa dặm. Quan Kim ngồi trên lưng ngựa nói:

– Tại sao không thấy một bóng người?

Đại hán mặt tròn sau lưng lão nói:

– Có lẽ đã sớm dọn đi rồi.

Sắp đến đầu thôn Lão Kim Khoáng, Quan Kim đang muốn dẫn dò người phía sau tiến vào đốt thôn, lão không muốn đích thân vào đó, như thế sẽ khiến lão không thoải mái.

Đột ngột, một tráng hán ngang nhiên bước ra, người này hai tay chống sườn, cười ha hả đi về phía Quan Kim nói:

– Đại trang chủ mạnh chứ?

Quan Kim vừa thấy Kim Tiểu Sơn, ngạc nhiên rồi tức giận mắng:

– Cẩu tặc, mi tại sao còn chưa chết?

Kim Tiểu Sơn chỉ vào quả núi to tròn giống như một nắm mộ lớn nói:

– Lão nói là tại sao lại không cùng chết với đám người đãi vàng mà lão hại chết đó phải không?

Quan Kim càng kinh ngạc, roi chỉ vào Kim Tiểu Sơn, giận kêu lên:

– Mi tại sao chuyên đối đầu với Quan thái gia?

Kim Tiểu Sơn đáp:

– Quan thái gia đáng yêu của ta, lần này là do lão dẫn người ngựa đến đây chứ Kim Tiểu Sơn ta không tìm đến gây phiền nhiễu cho lão.

Quan Kim tức đến mặt đỏ biến thành mặt trắng, chòm râu rung rung nói:

– Ta đến đây thu hồi đất của họ Quan ta, tiểu tử họ Kim, tốt nhất mi nhường đường ngay.

Kim Tiểu Sơn hỏi:

– Có phải muốn đến đốt thôn? Được, mời lão đi đốt. Tốt nhất là đốt cho sạch sẽ, lão đốt ở đây, ta đến gia trang lão phóng hỏa, đôi bên ai làm việc nấy, không liên quan đến ai, thế nào?

Quan Kim chỉ Kim Tiểu Sơn hỏi:

– Mi dựa vào cái gì mà muốn đốt gia trang ta?

Kim Tiểu Sơn hỏi lại:

– Lão dựa vào cái gì muốn đốt thôn này?

– Đất là của ta, ta đến thu hồi lại.

– Đưa ra đây.

Quan Kim ngạc nhiên không hiểu, Kim Tiểu Sơn đã tiếp lời:

– Giấy tờ đất, phải có giấy đất của quan phủ làm chứng?

Quan Kim gằn giọng:

– Tuy không có giấy đất, nhưng ai không biết trong chu vi mười dặm đều là

đất của họ Quan ta, mi dựa vào cái gì xem giấy tờ đất?

Kim Tiểu Sơn lạnh lùng nói:

– Lão tiểu quỷ, tôn chỉ của lão giống hệt tên huynh đệ đã chết nửa tháng nay của lão, đồ vật tốt trong thiên hạ, của người ta muốn lấy làm của mình.

Quan Kim kinh hoảng hỏi:

– Mi nói Quan Hạo đệ đệ ta...

– Chết rồi!

– Tại sao chết?

– Giống hệt lão bây giờ, hấn dẫn người ngựa tìm lên Mặc Vân Cốc quấy phá, lão nghĩ xem, Mặc Vân Cốc có phải là chỗ hấn quấy phá không? Cho nên bị giết rồi.

Quan Kim rơm rớm nước mắt hỏi:

– Là ai giết hấn?

– Ta!

Quan Kim buông miệng mắng lớn:

– Tổ bà mi! Đệ đệ ta không đào mả tổ tiên mi, tại sao mi cứ đối đầu với huynh đệ ta?

Lão giơ tay cao, lớn giọng hô to:

– Giết tiểu tử này, Quan thái gia thưởng một vạn lượng bạc.

Sau lưng lão, đột nhiên tám tên tráng hán ngồi trên lưng ngựa nhảy xuống đất, Kim Tiểu Sơn vừa nhìn thấy biết là bọn võ sĩ hộ viện.

Tám tên rất nhanh, phút chốc như bảy sói vây chặt Kim Tiểu Sơn,

Đưa tay rút Diêm Vương Thoa, Kim Tiểu Sơn cười nói:

– Tuy vàng bạc có thể sai khiến ma quỷ nhưng không thể phủ nhận con người vì tham tiền mà chết, thì vàng bạc có nhiều tác dụng gì?

Quan Kim giận hét:

– Giết hấn!

Thật thuần thực, tám tên phân thành hai đội thay phiên đánh lên. Kim Tiểu Sơn vẫn không đánh Diêm Vương Thoa ra, vì chàng đã nhìn ra tám người này so với bọn Lệnh Hồ Giáp còn kém một bậc.

Trong bóng đao kiếm chập chùng, Diêm Vương Thoa đỡ đông chống tây, Kim Tiểu Sơn đột ngột cười ha hả, thân chàng như cánh bướm vờn hoa như u linh pháp phối.

Đột ngột, từ nơi xa vang tiếng vó ngựa, nghe ra không chỉ vài con, tiếng vó ngựa khiến Quan Kim ngạc nhiên.

Thoáng chốc, tiếng vó ngựa đã đến gần, có người cao giọng nói:

– Dừng tay! Mau dừng lại!

Kim Tiểu Sơn đang muốn giết một trận thẳng tay, nghe tiếng kêu của người này, chàng vọt người lên. Giữa không trung xoay người, ngoảnh đầu lại xem thì thấy một đám quan sai, phía sau quan sai là Đồng ngũ gia có mang theo hai lão gia và ba người trẻ tuổi, trong lòng chàng đã biết việc gì.

Lúc này lão quan sai đi đầu cao giọng nói:

– Ai là Quan Kim?

Quan Kim ngạc nhiên hỏi:

– Lão nhân là Quan Kim, xin hỏi quý quan có việc gì chỉ giáo?

Trầm giọng, quan sai lão gia mặt giận dữ đáp:

– Có người tố cáo đến nha môn hình bộ, mau theo ta đến hình bộ hầu quan.

Quan Kim ưỡn ngực nói:

– Quan mỗ an phận sống qua ngày, ai có thể tố cáo ta? Lại nữa, có Lạc Dương lão tuần phủ Tư Đồ Tráng có thể làm chứng.

Lão quan sai hừ lạnh hỏi:

– Lần này thừa kiện cũng có phần của lão ta, có lời gì bọn mi lên công đường hãy nói.

Đồng ngũ gia cùng đám người đi theo bước đến trước mặt Quan Kim nói:

– Họ Quan, lão quá tàn độc, đám người dãi vàng đáng thương mà huynh đệ lão đã hãm hại hai mươi năm trước thì ra đều bị chết trong động, lưới trời lồng lộng, lão còn gì để nói?

Quan Kim cãi lại:

– Bọn mi có chứng cứ gì, án kiện đó cũng kết thúc từ lâu rồi.

Kim Tiểu Sơn mỉm cười ra mặt nói:

– Đương nhiên có chứng, chứng cứ trong động đó. Lão quan nha chỉ cần trối họ Quan lại, ta sẽ đưa các vị đi xem chứng cứ.

Quan Kim giận nói:

– Đáng ghét, ta thề không đội trời chung với mi!

Lão quan sai thấy người họ Quan đông, lập tức cao giọng nói:

– Ai dám kháng cự lệnh sẽ đồng tội với tên giặc cướp. Họ Quan, lão bó tay chịu trối đi.

o o o

Xương cốt trong sơn động, chữ khắc trên mặt vách đá trong sơn động đó là

những chứng cứ sắt đá, không ai có thể phủ nhận được điều này.

Thế là sau hai mươi năm, mối oan khiên của dân đãi vàng mất tích năm đó cuối cùng được rửa sạch. Còn thôn Lão Kim Khoáng không bị dời đi, ngay cả gia tài nhà cửa của Quan gia trang cũng bị thân thuộc của dân đãi vàng bị hại cùng chia nhau.

Bây giờ thôn Lão Kim Khoáng đã thành thị trấn nhỏ, hàng dãy nhà san sát từ thôn Lão Kim Khoáng kéo dài đến thung lũng phía bắc.

Trên đỉnh núi tròn như nấm mộ phía xa thôn Lão Kim Khoáng, mọi người lập một cái miếu nơi đó, trong sơn động có nhiều oan hồn như vậy, đương nhiên cần có thần linh chiếu cố họ, trên dương thế họ không có được ấm áp thì sau khi chết cũng cần được an nghỉ.

Kim Tiểu Sơn và Tiền chưởng quầy hai người cùng cưỡi ngựa về phía Mặc Vân Cốc. Tiền Phụng thấy phụ thân cũng đến Mặc Vân Cốc mừng đến rơi nước mắt.

Trong hậu đình của Mặc Vân Cốc, Thủy Nhị kéo tay Kim Tiểu Sơn nói:

– Tiểu Sơn ca, chúc mừng huynh!

Kim Tiểu Sơn cười nói:

– Tiểu đệ, phụ thân tiểu đệ lại đoàn tụ ở Mặc Vân Cốc đó mới là điều đáng chúc mừng.

Thủy Nhị lắc đầu nói:

– Đệ là nói huynh sắp thành thân với A Phụng tỷ tỷ, phụ thân đã sắp bày xong tân phòng cho huynh rồi.

Kim Tiểu Sơn vừa nghe, nhất thời ngọt ngào lẫn cay đắng tràn đầy trong lòng chàng, đôi mắt chàng ngấn lệ lẩm bẩm nói:

– Tiểu Tiểu! Cữu Cữu! Hai người an nghỉ đi.

o O o

Ngày Kim Tiểu Sơn kết hôn cùng Tiền Phụng, Mặc Vân Cốc quả thật từng bừng náo nhiệt, ai nấy đều vui vẻ không ngừng chúc mừng hai người, trong bọn thập đại võ sĩ chỉ thiếu một mình Vương Tráng.

Kim Tiểu Sơn hỏi Lang Lão Đại râu đỏ:

– Vương Tráng đại ca còn chưa trở lại sao?

Lang Lão Đại sờ vết sẹo trên mặt mình cười nói:

– Hiền thê Miêu Thanh Thanh của hần sắp sửa sanh cho hần hài tử, tạm thời hần e không đến rồi.

Kim Tiểu Sơn vừa nghe cười nói:

– Vương Tráng quả thật có bản lĩnh!

Mọi người đều cười ha hả...

Hết

Việt Kiếm © 1997 – 2007